چه پردرد دَ قوم دردسنٔ وی دَخان وی
چه دَ قام غوښے خوك خوری دبلرخوراك شی
پهرځاے کښ چه تللےشی دوئی سپك وی
نن پرون تول پښتانه پردے وراته شو
تول قومونه برباد شوی په حسد دی
خدائے دپاره رحم اوکړئے په خپل ځان
په دنیا کښ پهر هر قوم مونږ حسابیږو
نور قومونه اوچت کوڑی مونږ خکته
دکافرسره خو بُغض نهٔ حسد شته
دکافر ربهل تربهل نهٔ کنړئ عار
غلامی خو د کافر کنړئ عزت
په کافرو کښ نهٔ بُغض نه حسد شته
یو تربله د دوئی کورکښ محبت دے
یو تر بله دوئی زاریږی قربانیږی
یو تربله سره نیسی دوئی لاسونه
مړلی دی پهر کار کښ پهر روزگار کښ
سُود سودا دَ جنتی هرځائے کوته ده
پرحسد دَدوئی تباه هر تجارت وی
کرفائدہ دبلرپکورشی دَے خوشحال وی
په حسد دَ عالمانو اسلام ورك شو
همیشہ دوئی پواسلام دے تختے کړے
تاو یلکړے پرحسد دوئی هرکتاب دَے
نه پوځے لیلنے دوئی تورینت زبور انجیل دَے
دغرشے دَ چرا اسلام ئے تول برباد کړ
هر اُمت هم دے حسد دے برباد کړے

هغه قوم همیش دَ نورو غلامان وی
تلاختهٔ دَ زړه پردنځه شی پر پیښاك شی
دهرچا بد گمانی وی بد وی شك وی
کوم کورونه چه خاته پر بربوانه شو
په یره دی په جنبه دی لا په ضد دی
ځائے پخائے درپورځاندی کافران
ورځ پورخ بانلهٔ خوربږو وخسترکیږو
لا مهٔدم وی پر بوزه په شاکته
دَخپل رورسرهٔ حسد بغض هم بد شته
اودَورور غم بزځبره کیټړئ بار
اودَرورتربورسلام کنړئ ذلت
غدار دی پکښ د قوم سره نه بدشته
پهر کار کښ یو تربله سبقت دے
بعزت دَ رورعزبر تول خوشحالیږی
تاو مانه نیرهٔ وی بوښان غا بنو نه
سودسودا دَ دوئی لوه ده پر بازار کښ
پهر ځاے سودا ده بدلهٔ تروته ده
له خاوند تول دَ صفت وی ملامت وی
کرفائدہ دَ روزیکو رشی دے ملال وی
پرحسد دَ بزرگانو اسلام سپك شو
همیشه دوئی دارښتره دَ رسته کړے
دهرچا شان له تواب خان له عذاب دَے
هم قران کښ هرچا کړے خپلتاویل دے
دَپیل پلارد خوی پیځ کښ عنا دکړ
هرعالم دَځان له ځان له زړه بنا دکړے